

POSTANOWIENIE

Dnia 30 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **W. K.**

skazanego z art. 278 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w dniu 30 kwietnia 2024 r.

w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 532 § 3 k.p.k.),

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją

wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 8 września 2023 r., sygn. VII Ka 570/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach

z dnia 29 marca 2023 r., sygn. III K 548/22,

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońcę skazanego W. K. kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 8 września 2023 r., sygn. VII Ka 570/23, jej autor sformułował wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego W. K. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Suspensywność zaskarżonego orzeczenia w postępowaniu kasacyjnym ma charakter wyjątkowy, jedynie w szczególnych przypadkach dopuszczalne jest wstrzymanie zaskarżonego kasacją rozstrzygnięcia. Wyrok posiadający atrybut prawomocności podlega bezzwłocznemu wykonaniu (art. 9 § 1 i 2 k.k.w.). Regulacja ta bazuje na przyjęciu, że rozstrzygnięcie to korzysta z domniemania prawidłowości (*res iudicata pro veritate habetur*). Z kolei implikacją tego założenia dla postępowania zainicjowanego wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia – którego przedmiot stanowi weryfikacja prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego kończącego postępowanie, którym poddano kontroli wyrok sądu I-szej instancji – jest to, że wniesienie kasacji nie wstrzymuje w sposób automatyczny wykonania prawomocnego rozstrzygnięcia.

Przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie określa przesłanek skutkujących wstrzymaniem wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia (lub innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji). W judykaturze przyjmuje się jednak, że wstrzymanie wykonania orzeczenia możliwe jest w razie kumulatywnego zmaterializowania się dwóch kryteriów.

Po pierwsze chodzi o to, że ocena zarzutów wyartykułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia (dokonana, co wypada podkreślić, wyłącznie na potrzeby rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wydania rozstrzygnięcia o charakterze incydentalnym) pozwala już *prima facie* na stwierdzenie wysokiego prawdopodobieństwa ich zasadności oraz postawienia – w miarę kategoriycznej – prognozy co do możliwości uwzględnienia zarzutów kasacyjnych przez Sąd Najwyższy. Niezbędne jest więc ustalenie, że postawione orzeczeniu sądu odwoławczego zarzuty (i argumentacja zaprezentowana na ich poparcie) w kasacji dają asumpt do przyjęcia poglądu o ewidentnej, niejako "rzucającej się w oczy" wadliwości zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego. Po wtóre zaś, konieczne jest wykazanie przez autora wniosku, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla skazanego.

Przy analizie potrzeby wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia w związku z wniesieniem kasacji posiłkowo należy posługiwać się także rezultatem

oceny, czy ewentualne wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia zarzutu bądź zarzutów sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia doprowadziłoby do wydania przez najwyższą instancję sądową orzeczenia skutkującego potrzebą odstąpienia od dalszego wykonywania wobec skazanego orzeczonej w stosunku do niego kary (czy środka karnego). Nie w każdym bowiem przypadku stwierdzenia istnienia wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia zarzutów kasacyjnych nieodzowne stanie się wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia – także z uwagi na uwarunkowania wynikające z innych zasłogi współkształtujących aktualny status prawny skazanego w płaszczyźnie wykonywania orzeczonych wobec niego (innych) kar.

Nie przesądzając obecnie treści rozstrzygnięcia, które po merytorycznym rozpoznaniu kasacji zapadnie w niniejszej sprawie i finalnej oceny zaprezentowanych w niej zarzutów, należy stwierdzić, że zupełnie wstępna analiza zarzutów postawionych w kasacji obrońcy skazanego W. K. – dokonana przez Sąd Najwyższy jedynie w ograniczonym zakresie, bo tylko w płaszczyźnie niezbędnej dla rozpoznania wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia i wyłącznie na użytek rozpoznania tego wniosku – nie upoważnia do wyrażenia poglądu, iżby zarzuty te były zasadne w stopniu oczywistym ("rzucającym się w oczy") czy formułowania stanowczej prognozy o istnieniu szczególnie wysokiego prawdopodobieństwa uwzględnienia tych zarzutów w wyniku rozpoznania kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego. Tymczasem – jak już powiedziano wyżej – to wyłącznie stwierdzenie zaistnienia tych okoliczności otwiera drogę do rozważenia potrzeby wstrzymania wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją.

Należy przy tym zwrócić uwagę na to, że obrońca skazanego formułując wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego rozstrzygnięcia wskazał głównie na charakter zarzutów kasacyjnych oraz zaistnienie konsekwencji wprowadzenia do wykonania zaskarżonego orzeczenia. Należy zauważyć, że poza wyrażeniem subiektywnego zapatrywania co do charakteru zarzutów kasacyjnych (autor wniosku o wstrzymanie stoi na stanowisku, że zaprezentowane w kasacji zarzuty naruszenia prawa są „oczywiste”) obrońca skazanego nie wskazał jednak dokładniej, w jaki sposób wskazana przezeń "zasadność" zarzutów postawionych w

kasacji miałyby się przełożyć na ocenę zasadności wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia. Jeżeli chodzi o zaistnienie konsekwencji wprowadzenia do wykonania zaskarżonego orzeczenia, które – zdaniem obrońcy – w sposób oczywisty spowodują w życiu skazanego poważne i w znacznej mierze nieodwracalne skutki, to po pierwsze obrońca jedynie hipotetycznie wskazuje na zaistnienie konsekwencji, a po drugie same konsekwencje – jak wskazano wyżej – nie należą do podstaw uzasadniających nadzwyczajne wstrzymanie wykonania wyroku. Nie mają one na tyle doniosłego i nieodwracalnego charakteru, aby samoistnie dowodzić potrzeby zastosowania wobec skazanego, przepisu art. 532 § 1 k.p.k. Ich analiza może – co najwyżej – uzasadniać przekonanie o tym, że mogą one stanowić (i to też ewentualną) podstawę odroczenia, bądź przerwy w wykonywaniu kary (art. 150 i 153 k.k.w.).

Sumując należy zatem stwierdzić, że brak było podstaw do uwzględnienia sformułowanego w kasacji obrońcy skazanego wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 8 września 2023 r.

[J.J.]

[ms]